

Forfatter: Heiberg, Johan Ludvig

Titel: Udrag fra Poetiske Skrifter

Citation: Heiberg, Johan Ludvig: "Poetiske Skrifter", i Heiberg, Johan Ludvig: *Poetiske Skrifter*, udg. af Carl S. Petersen , 1931-32, s. V. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heiberg_bind01-shoot-idm139833984265232/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

det løs. Munterheden øgedes ved det overraskende Talent, hvormed den lille Fremstillerinde bestod den snart efter følgende, af de Medspillende med stor komisk Kraft gennemførte Examination, og Stemningen i Teatret steg til Jubel, da Rosenkilde ved Stykkets Midte kom farende ind paa Scenen som et i Udseende og Lader sandt Pragtexemplar af en opløben, kaad københavnsk Skoledreng. Replikskiftet og Vexelsangen mellem ham og hende, de derefter Slag i Slag indtrædende lystige Situationer og Forviklinger holdt Tilskuerne uafbrudt i Aande, og da Trine traadte frem for at synge Slutningsverset, hilstes hun, hvad der den Gang var noget aldeles nyt, med stærk Applaus. Ved Tæppets Fald lød lange varige Klapsalver.

Med »Aprilsnarrene« staar den heibergske Vaudeville i Blomst. Sammenlignet med de to ældre Stykker har dette, uanset Overdrivelser og Usandsynligheder, langt stærkere Rod i Livet og Virkeligheden, langt mindre i Litteratur og Teater. Dialogen er lettere og mere naturtro; de lyrisk-erotiske Partier, der tidligere traadte i Skygge for de burlesk-satiriske, trækkes stærkere ind som Led i Handlingen, og der er over dem en varmere, mere personlig Tone, end der før havde været. At dette skyldes Forelskelsen i den lille Pige, der senere blev hans Hustru og et af de mest straalende Navne paa den danske Skueplads, vilde han selv være den sidste til at nægte.

Saaledes syntes Maalet da at være naaet. Men da den næste Vaudeville »Recensenten og Dyret«, hvis Hovedrolle var skrevet for C. N. Rosenkilde, den 22de Oktober bragtes paa Scenen, vendte Stemning

gen sig. »En nye Vaudeville af Dr. Heiberg,« skrev det kgl. Biblioteks Overbibliotekar E. C. Weriauff otte Dage senere til sin Ven Vedel Simonsen paa Fyen, »er bleven spilt en Gang; men da der blev hysset, og man frygtede for, at den næste Gang skulde blive udpebet, bliver den formodentlig ikke givet mere.«

At noget saadant en Gang før eller senere maatte kunne indtræffe, var at vente. Som alt nyt blev ogsaa de heibergske Vaudeviller lige fra første Færd mødt af stærk Modstand indenfor visse Kredse, og det var denne Uvilje, der nu paa Grund af særlige Omstændigheder gav sig saa demonstrativt et Udslag.

II

Endnu før »Kong Salomon og Jørgen Hattemager« var indleveret til Teatret, paa det blotte Rygte om, hvad der forestod, søgte Skuespiller N. P. Nielsen, der følte sig krænket over, at hans Udførelse af en Rolle i Heibergs Skuespil »Nina« (Marts 1824) ikke var blevet tilstrækkeligt paaskønnet af Forfatteren, at rejse Kunstens og Smagens Venner til Protest mod en saadan Profanation af den nationale Skueplads. Der opstod saa livligt et Røre, næret ved Byssnak og Sladder, hvortil Nielsen selv bidrog med grove Udfald mod Heibergs Personlighed, at allerede inden Stykket naaede frem til Opførelse, havde der dannet sig en Opinion mod det og den Genre, det tilhørte. Det skulde heller ikke virke afdæmpende paa Gemytterne, at der, hvad Gud og Hvermand vidste, paa autoritativt Sted, indenfor Teatrets høje Direktion herskede meget delte Meninger om det heibergske Forhavende.